

Oppervlakkige Godsdienst of Gekruisigd met Christus?

Oorspr. titel: *Skin Deep Religion or Crucified with Christ?* J.C. Philpot, <http://herescope.blogspot.com/> (Engels), en <http://www.iclnet.org/> (Nederlands)

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Hertaald in vergelijk met het Engelse origineel, door M.V.

Hieronder een gedeelte uit een preek door J.C. Philpot, “Crucifixion with Christ” (in oud Nederlands hier online: “Met Christus gekruist”)¹, gepredikt in de North Street Chapel, Stamford, op 19 augustus 1860. Het is de moeite waard de hele preek te lezen want ze is een zegen van Waarheid in deze donkere dagen. Deze preek is gebaseerd op dit vers:

“Ik ben met Christus gekruisigd; en ik leef,
niet meer ik, maar Christus leeft in mij;
en voorzover ik nu in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God,
Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven”
Galaten 2: 20

1. Als wij met Christus gekruisigd zijn, dan moet de WERELD voor ons gekruisigd zijn, en wij voor de wereld. Maar wélke wereld, want er zijn er twee: de uitwendige of de inwendige? Kunnen wij de uitwendige wereld vastgrijpen en haar aan het kruis nagelen? Dit kunnen wij net zomin als de aardbol omvatten of de Oceaan leegdrinken. Die grote wereld buiten ons is ver boven ons bereik en begrip. Maar wij hebben een wereld in ons binnenste die de terugkaatsing is van de uitwendige wereld. En deze uitwendige wereld is niets anders dan een verzameling van mensenharten, een bonte menigte met elk zijn zondige “ik”; eenieder als een klein exemplaar van het grotere geheel. Het zou dus vergeefse arbeid zijn, die uitwendige wereld aan het kruis van Christus te willen nagelen. Dat is ook niet de roeping van een kind van de genade.

Zijn kruisiging is *inwendig*. Zijn vleeselijk hart, wereldse geest, hoogmoedige, begerige geest, moet met de Heere van het leven en heerlijkheid gekruisigd worden. Ons wereldse “ik” moet, òf heersen en regeren, gemest en gekoesterd, in hoogmoed en wellust opgebracht worden; òf het moet gekruisigd, en door de kracht van Gods genade ten onder gebracht en onderworpen worden. Daarom zegt de apostel, dat de wereld hem, en hij der wereld gekruisigd was. Welke aantrekkelijkheid zou de wereld, met haar genietingen en profijten ook hebben voor het oog van degene die aan het kruis sterft? Of welke bekoorlijkheid zou de wereld kunnen hebben bij hem die weent van pijn, kermt in angst, en aan handen en voeten bloedende wonden draagt? Het kruis doodt hem voor de wereld en de wereld voor hem. Een stervend mens heeft aan een levende wereld niets, en evenzo een levende wereld aan een stervende.

Letterlijk worden wij evenwel niet in die zin gekruisigd. En al kon het, het zou ons hart niet veranderen, noch ons met Christus kruisigen. Nee, niet het uitwendige lichaam of vlees, de stoffelijke mens, moet gekruisigd worden, maar de wereldse geest in het hart van de gelovige, het hoogmoedige zelfzuchtige vleeselijke “ik”, moet met een innerlijke ervaring, met Christus gekruisigd worden.

Deze “ik” wordt aan het kruis genageld en sterft met een inwendige kruisiging aan de wereldse geest, het natuurlijke ik. Het doodt de gelovige voor de wereld. Vind u dit ook in uw ervaring? De uitwendige wereld zou weinig invloed, aantrekkelijkheid en gevaar hebben voor uw hart, indien u geen wereld in u levend had. Zolang nu de wereldse geest in u niet is onderworpen en gekruisigd, is uw godsdienst oppervlakkig. Een dun omhulsel van belijdenis mag de ware gedaante van het hart

---

¹ <http://www.iclnet.org/pub/resources/text/nederlandse/philpot-gal0220.html>

verbergen voor het uitwendige gezicht, de geest der goddeloosheid leeft in zijn geheel daaronder in vereniging met de wereld, zoals de magneet met de noordpool, en de dronkaard met het drinkglas. Maar, als de inwendige wereld door de kracht van Christus' kruis gekruisigd wordt, dan zal de uitwendige wereld weinig aantrekkingskracht hebben, geheel naar de maat van leven en kracht van uw geloof en de wezenlijkheid van uw kruisiging.

De wereld is altijd dezelfde, een grote massa zonde en goddeloosheid. Zij kan niet veranderen; u moet aan haar sterven. Het samenkomen van de in- en uitwendige wereld geeft haar kracht en zo kan ze onze wandel verstrikken. Laat in ons de wereldse geest gekruisigd zijn, want zo zullen wij als stervenden geen sympathie meer voor haar hebben. De arme boosdoener die aan het kruis was genageld, en in angst en schaamte stervende, zou zeker met zieltoegende ogen op de menigte beneden, of op de bergen en valleien rondom zich zijn laatste blik werpen en zeggen: "o bedrijvige menigte, mooie wereld! ik sterf aan u en u bent mij gestorven. Wereld! waar zijn thans uw vermakelijkheden, modes, regels, ijdelheden, wellusten, waar uw ijdele en opzichtige shows. Mijn ogen zinken weg in de schaduwen van de nacht; ik verlaat u en u verlaat mij. Hier scheiden wij voor eeuwig. Eens had ik u lief, en u beminde mij, maar nu is er tussen ons een scheiding, vijandschap en dood". Is dit geen kruisiging? Dit is althans het zinnebeeld van de discipel, een treffend zinnebeeld van hoe hij aan de wereld is gekruisigd en de wereld aan hem.

U zal opgemerkt hebben dat deze inwendige kruisiging alleen krachtig kan zijn door het kruis van Christus, dat is, door een geestelijke en ondervindelijke gemeenschap *met Christus*. In twee dingen is de innerlijke, geestelijke en bevindelijke kruisiging van een kind van God onderscheiden van een Papist, Piëtist of een Farizeeër. Ze is ten eerste door het kruis van Christus: "Ik ben met Christus gekruisigd". Ik kruisig niet mijzelf, noch kruisigt mijn vlees mijn vlees. Ten tweede is het het geheel van de oude mens die gekruisigd wordt, zoals de apostel zegt: "Dit weten wij toch dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam van de zonde tenietgedaan zou zijn en wij niet meer als slaaf de zonde zouden dienen" (Rom. 6:6). Hoewel bij de kruisiging de nagels alleen door handen en voeten gedreven worden, is toch het *gehele lichaam* gekruisigd. En geestelijk gesproken, alhoewel de nagels hoofdzakelijk de werkende en bewegende delen van de oude mens doorboren, wordt toch zijn geheel gekruisigd.

Dus niet alleen onze wereldse geest; maar ons gehele vlees, met al zijn eigenschappen, wordt aan het kruis genageld; en in het bijzonder ons godsdienstige vlees, want dat is vervat in de "hartstochten en begeerten" ervan. (Gal. 5: 24).

Maar nu komt er een andere vraag op: is deze kruisiging met of tegen onze toestemming? Ik antwoord hierop dat dit deels vrijwillig, deels niet-vrijwillig is. We kunnen dit illustreren met het voorbeeld van Petrus. De Heer zei tot hem: "Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u: Toen u jonger was, omgordde u uzelf en wandelde u waar u wilde; maar als u oud geworden bent, zult u uw handen uitstrekken, en een ander zal u omgorden en u brengen waar u niet heen wilt". (Joh. 21: 18). De Heer wijst hier op Petrus' kruisiging en zegt dat hij in zijn ouderdom gebracht zou worden naar iets wat hij niet wilde. Lezen wij hieruit dan niet dat hij tegen zijn wil zou gekruisigd worden? Maar we lezen in de kerkgeschiedenis dat toen de tijd van zijn kruisiging aangebroken was, Petrus zijn beulen verzocht hem ondersteboven te kruisigen, omdat het voor hem onbetamelijk was op gelijke wijze te sterven als zijn gekruisigde Heere. Zo zien wij in de werkelijke kruisiging van een der waardigste volgelingen van de Heer, dat hij, ja terugschrikte, maar ook zich onderwierp aan die marteling. "De geest was wel gewillig, doch het vlees was zwak". De natuur was onwillig, de geest gewillig.

Zo is het ook met ons in geestelijke zin. Het laffe vlees rebelleert tegen en schreeuwt onder de nagels van het kruis; maar de geest onderwerpt zich, ja, door Goddelijke hulp bekrachtigd, keurt hij zo'n eer en zegen zich onwaardig.

Maar niemand kan zijn eigen vlees ook op geestelijke wijze kruisigen; dit is Gods werk, die daarbij ook ons roepen niet spaart. Misschien hangen wij een boezemzonde, een verborgen lust of begeerte, hebzuchtig plan of vooruitzicht aan; en liefkozen wij dat bijna als ons natuurlijk leven. Kunnen of willen wij dat aan de kruisnagels overgeven? En als we het zouden kunnen, zou er dan gekruisigd worden? Neen, God zelf moet Zijn hand uitstrekken, en die wereldse geest, dat zelfzuchtig hart, dat hoogmoedig losbandig gemoed, die eigengerechte, zelfzoekende, verheffende begerigheden, deze

bedrieglijke, zielsmisleidende, vleeselijke Godsdienst aan met kruis hechten, opdat die een stervend leven leeft. Hij is het en niet u, die aldus kruisigt, opdat de hand niet meer haar begeerten uitvoert en de voet niet meer naar zijn raadslagen wandelt, gelijk de hand en voet eens gekruisigd onmachtig is naar goedvinden te handelen. Hier neemt God uw lievelingzonden, mooie vooruitzichten en geneugten, en zij worden voor u stervende, bloedende, kwijnende dingen.

Hebt u dit niet opnieuw en opnieuw ondervonden, volgens Goddelijke voorzienigheid? Zijn niet al uw luchtkastelen verbroken, uw plannen vernietigd, uw verwachtingen teleurgesteld; in één woord, al uw ontwerpen en plannen van het leven zo aan het kruis genageld, dat hand noch voet zich konden bewegen, maar wegstierven door een pijnlijke, kwijnende dood? En keurde u dit alles goed?

Ver daarvan! Maar u was in Gods handen, en kon u niet verzetten tegen Zijn snijdende slagen. Zo hebt u in uzelf het bewijs, dat uw wereldse plannen en uitzichten in Gods hand genomen waren, geheel tegen uw eigen wijsheid in, want gij hadt ze te lief om er afstand van te doen; maar door Gods sterke hand, als weggerukt, werden zij aan het kruis genageld, niet door uzelf, maar door Hem.

En toch was de genade zo verweven met deze behandeling, en uw hart werd zo verzacht door een besef van Gods goedheid temidden ervan, dat er een zoete geest van onderwerping in u gegeven werd, temidden van de onwilligheid, die u onderwierp en overmande. Zo werd u gewillig gemaakt op de dag van Gods heirkraft, opdat God de afgoden uit uw boezem zou nemen, met Zijn eigen hand. En u stemde ermee in dat zij zouden gekruisigd worden, omdat door alleen deze langzame dood het levensbloed van uw wereldse geest uw boezem uitvloeit. Want kruisiging is een langzame dood waarbij het leven en het bloed langzaam wegvloeien.

---

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm